

Sygnatura akt I C 26/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Anna Lasko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 grudnia 2017 r. w K.

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko J. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. G. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 4.900,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31.05.2016 r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej J. G. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 2.069,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt **I C 26/17**

UZASADNIENIE

Powód Ł. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanej J. G. kwoty 5 040,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienia od dnia 31.05.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie podał, iż pozwana w dniu 05.06.2013 r. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda L. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) L. K. umowę najmu pojazdu F. (...) o nr rej (...). W dniu 26.06.2013 r. po wypadku komunikacyjnym, w którym uczestniczyła pozwana, kierowany przez nią w/w pojazd, ze znacznymi uszkodzeniami został zabezpieczony na parkingu KPP w K. dla celów toczącego się postępowanie do dnia 31.07.2013 r. Następnie pojazd został przewieziony do serwisu samochodowego, gdzie zakończono jego naprawę w dniu 27.07.2013 r. Samochód F. (...) pozostawał poza możliwością jego wykorzystania przez łącznie 94 dni, na które składał się okres jego zabezpieczenia do celów dowodowych i następnie jego naprawy. Dnia 11.12.2013 r. pierwotny wierzyciel zbył przysługującą mu z tytułu najmu wierzytelność przeciwko J. G. obecnemu powodowi Ł. K.. Zatrzymanie pojazdu przez KPP w K. uniemożliwiło właścicielowi dysponowanie samochodem. Zdaniem powoda po niewydaniu przedmiotu najmu przez najemcę, doszło do milczącego przedłużenia stosunku najmu pomiędzy stronami, w sposób opisany w art. 674 k.c. Powód stoi na stanowisku, iż taki stan rzeczy trwał do 31.07.2013r. tj. do dnia, w którym pojazd został zwolniony spod zatrzymania. Ł. K. domaga się zapłaty kwoty 5 040,00 zł stanowiącej czynsz najmu za okres od 26.06.2013 r. do 31.07.2013 r., - czyli 36 dni – obliczony po stawce 140,00 zł netto za dobę.

Pozwana J. G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnienie podała, iż nie istnieją merytoryczne przesłanki pozwalające na uwzględnienie żądań sformułowanych przez powoda. W jej ocenie nie zostało udowodnione przez powoda w żaden sposób, że L. K. poniósł szkodę we wskazane wysokości. Zostało przyjęte, że wysokość szkody wynosi 100% wartości czynszu najmu samochodu w okresie w jakim wynajmujący został pozbawiony możliwości korzystania z samochodu

marki F. (...). Zdaniem pozwanej przedmiotowe założenie jest bardzo optymistyczne, gdyż zakłada, że samochód w okresie zabezpieczenia go przez KPP będzie w sposób ciągły wynajmowany. Biorąc pod uwagę wskazania logiki i doświadczenia życiowego założeni przyjęte przez powoda dla wskazania wysokości szkody są zdaniem J. G. niewiarygodne. Wskazywała ona, iż powód musi udowodnić wysokie prawdopodobieństwo zyskania korzyści czego w przedmiotowej sprawie Ł. K. nie uczynił, a tym samym nie sprostął obowiązkowi wynikającemu z zasady rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. J. G. podnosiła, iż wypełnione zostały wszystkie możliwe do zrealizowania obowiązki wynikające z umowy najmu pojazdu. Ponadto w okresie, w którym powód domaga się opłaty za najem, powódka nie była w posiadaniu przedmiotu najmu, a więc w jej ocenie nie miała wpływu na czas zwrotu pojazdu, a co najważniejsze nie była jego właścicielem.

Na rozprawie w dniu 13.09.2017 r. J. G. uznała stawki najmu pojazdów przedstawione przez powoda za zasadne. (k. 37)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

J. G. w dniu 5 czerwca 2013 r. zawarła z Ł. K. umowę najmu samochodu marki F. (...) nr rej. (...), do dnia 26 czerwca 2013 r. W powyższej umowie nie zawarto stawek za wynajem pojazdu, ponieważ pozwana oświadczyła, iż zapłaci bezgotówkowo tzn., że koszty zostaną zapłacone przez ubezpieczyciela sprawy.

Dowód:

- umowa najmu samochodu z dnia 05.06.2013 r. (k. 10)

- przesłuchanie na rozprawie w dniu 01.12.2017 r. Ł. K. (k. 47)

W dniu 26.06.2013 r. w K. J. G. będąc kierowcą samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachowała należytej ostrożności oraz nie obserwowała właściwie drogi, na skutek czego nie dostrzegła przechodzącej przez przejście dla pieszych Z. R. doprowadzając do jej potrącenia, na skutek którego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała i zmarła.

Dowód:

- załączone akta sprawy tutejszego Sądu sygn. II K 78/15

Komenda Powiatowa Policji w K. zabezpieczyła od dnia 26.06.2013 r. do dnia 31.07.2013 r. do celów toczącego się postępowania przygotowawczego pojazd marki F. (...). Od dnia 31.07.2013 r. do 27.09.2013 r. w/w pojazd znajdował się w naprawie.

Dowód:

- zaświadczenie KPP w K. z dnia 18.07.2013 r. (k. 11)

- protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 27.09.2013 r. (k. 12)

- przesłuchanie na rozprawie w dniu 01.12.2017 r. Ł. K. (k. 47)

- przesłuchanie na rozprawie w dniu 01.12.2017 r. J. G. (k. 48)

W dniu 11 grudnia 2013 r. doszło do cesji wierzytelności pomiędzy Ł. K., a Ł. K., względem pozwanej J. G. z tytułu szkody za niemożność wynajmu uszkodzonego auta.

Dowód:

- umowa cesji z dnia 11.12.2013 r. (k. 13-14)

Wyrokiem z dnia 03.06.2015 r, pozwana J. G. została skazana na karę 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 3 lata.

Dowód:

- wyrok z dnia 03.06.2015 r. sygn. akt II K 78/15 (k. 310 załączonych akt sygn. II K 78/15)

Dnia 29.09.2016 r. nastąpiło bezskuteczne zawezwanie pozwanej przez powoda do ugody na kwotę 16 186,80 zł za czas zajęcia przez Policję najętego przez L. K. (...). Ustalona stawka dzienna wynajmu wynosiła 172,20 zł przez okres 94 dni tj. od dnia 26.06.2013 r. do dnia 27.09.2013r.

Dowód:

- protokół z rozprawy z dnia 29.09.2016 r. (k. 19 w załączonych akt sygn. I Co 265/16)

Sąd zważył co następuje

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pozwana J. G. w dniu 05.03.2013r zawarła z poprzednikiem prawnym powoda L. K. umowę najmu pojazdu F. (...) o nr rej. (...). Następnie w dniu 26.06.2013 r. po wypadku komunikacyjnym, w którym uczestniczyła pozwana kierowany przez nią w/w samochód został zabezpieczony do dnia 31.07.2013 r. na parkingu KPP w K. dla celów toczącego się postępowania przygotowawczego.

Na gruncie niniejszej sprawy mamy do czynienia z reżimem kontraktowym z zawartej umowy jak i odpowiedzialnością deliktową, która wynika z art. 415 k.c. „kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia”. Przepis ten zawiera 4 przesłanki, brak którejkolwiek z nich wyklucza odpowiedzialność, w związku z tym muszą być one spełnione kumulatywnie. Natomiast odpowiedzialność kontraktowa z tytułu zawartej umowy najmu pojazdu wynika z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

W tym miejscu należy stwierdzić, iż strony zawarły umowę najmu pojazdu marki F. (...), a więc mamy do czynienia z odpowiedzialnością kontraktową, dlatego chybiony jest podnoszony przez powoda art. 674 k.c., że w razie upływu terminu oznaczonego w umowie, najemca nadal używa rzeczy za zgodą wynajmującego poczytuje się, że najem został przedłużony na czas nieoznaczony. W ocenie Sądu nie jest do przyjęcia, że najem dalej jest i z tego tytułu dalej należy się wynagrodzenie, ponieważ po pierwsze nie było powyższej zgody, a po drugie nie mieliśmy tutaj do czynienia z korzystaniem z rzeczy, a ustaniem korzystanie z niej wbrew swojej woli (odpowiedzialność deliktowa). W niniejszej sprawie można było oprzeć się jak już wyżej wspomniano i na odpowiedzialności deliktowej jak i kontraktowej. Na gruncie odpowiedzialności deliktowej niewywiązanie się z przyczyn zależnych, za które pozwana jako najemca ponosi odpowiedzialność powoduje, iż odpowiada ona za wykonanie umowy tj. oddanie rzeczy po upływie korzystania z niej. W zawartej umowie czas był nieokreślony, a więc jeśli nie był określony to nie ustawał w momencie wypadku komunikacyjnego, który był niezależny od wynajmującego, a zawiniony przez pozwaną. W związku z powyższym J. G. powinna ponosić konsekwencje swoich działań, które miały miejsce w czasie obowiązywania umowy. Niemożliwość dysponowania i zwrotu wynajętego pojazdu powoduje, iż wynajmujący nie ma możliwości uzyskania korzyści w tym czasie.

Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu. J. G. swoim działaniem spowodowała uszkodzenie samochodu, który był przedmiotem umowy najmu. Zawinione działanie spowodowało niemożliwość odbioru przedmiotu najmu niezależnie od każdej ze stron umowy. Nie w ocenie Sądu w niniejszym postępowaniu pozostaje rozstrzygnięcie czy czas zabezpieczenia pojazdu był zasadny. Zatrzymanie samochodu po wypadku komunikacyjnym jest przyczyną braku dyspozycji tą rzeczą przez wynajmującego, a nie samo jego uszkodzenie. Pojazd należący do wynajmującego został zabezpieczony na parkingu KPP w K. od dnia 26.06.2013 r. do dnia 31.07.2013 r. co były przyczyną roszczeń powoda. Nie podlega wątpliwości, iż w tej dacie policja zwróciła L. K. pojazd i to od tego dnia mógł nim dysponować i dochodzić roszczeń związanych z uszkodzeniem rzeczy. Od

dnia 01.08.2013 r. biegł wynajmującemu roczny termin przedawnienia, gdyż przepis art. 677 k.c. mówi, że okres przedawnienia dla wynajmującego liczy się rok co do roszczeń związanych z uszkodzeniem przedmiotu najmu. Przed tą datą L. K. nie mógł dochodzić roszczeń związanych z uszkodzeniem rzeczy, ponieważ jej fizycznie nie posiadał, gdyż była ona zatrzymana nie ze względu na uszkodzenie, ale z powodu szkody na osobie fizycznej. W takiej sytuacji mamy do czynienia ze zwykłym terminem przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Poprzednik prawny powoda L. K. prowadził działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...) L. K., a więc zastosowanie ma 3 letni termin przedawnienia. Ponadto w dniu 31.05.2016 r. nastąpiło bezskuteczne zawezwanie pozwanej przez powoda do ugody co zgodnie z art. 123 § 1 k.c. przerwało bieg 3-letniego terminu przedawnienia. W związku z powyższym roszczenie jest zasadne i poszkodowany mógł dochodzić nie tylko tego co stracił – czyli uszkodzenie auta-, ale może też dochodzić tzw. *lucrum cessans* czyli co mógł oczekiwać w danym momencie, a nie uzyskał tzw. dochodów z tej rzeczy.

W ocenie Sądu roszczenie jest zasadne od dnia 26.06.2013 r, do dnia 31.7.2013 r. tj. 35 dni, a nie jak wskazał powód 36 dni. Sąd oparł się w tej mierze na art. 111 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli początkiem terminu oznaczonego w dniach jest pewne zdarzenie, nie uwzględnia się przy obliczaniu terminu dnia, w którym to zdarzenie nastąpiło. W związku z powyższym nie powinno liczyć się dnia 26.06.2013 czyli dnia kiedy nastąpiło zdarzenie, a więc wychodzi 35 dni. Jeżeli chodzi o stawkę wynajmu auta była ona niekwestionowana przez pozwaną i wynosiła 140,00 zł netto za dobę.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków i pozwanej, były one bowiem co do zasady wzajemnie spójne, a różniły się tylko szczegółowością przekazu z uwagi na dostępną każdemu ze świadków w innym zakresie wiedzy na temat istotnych w sprawie okoliczności. Wszystkie zeznania były klarowne, logiczne i konsekwentne.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwana w ramach próby ugodowej była wzywana do zapłaty, w związku z czym kwota była wymagalna w dniu 31.05.2016 r.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane przepisy w punkcie I wyroku zasądono od pozwanej kwotę 4 900,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31.05.2016 r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu w punkcie III wyroku rozstrzygnięto na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. zasądzając od pozwanej J. G. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 2 069,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzone koszty procesu składały się: 1 800,00 zł – wynagrodzenie adwokata, 17,00 zł – opłata sądowa od pełnomocnictwa, 252,00 zł – opłata od pozwu.